

(16) Βαβαί ! ἂν ἀνεκάλυπτον — εὐχὴ μου πεφιλμένη !
τὸ νῆμα, ὅθεν κρέμαται ἡ γῆ προσδεδεμένη (!)
παράφορος καὶ ἄτρομος θὰ ἔκοπτον τὸ νῆμα,
τοῦ πεπρωμένου σύμπαντος θὰ ἤνοιγον τὸ μνῆμα,
τὸν κόσμον νὰ βυθίσω
καὶ εἰς ἀβύσσων τάρταρα τὰ πάντα του νὰ κλείσω !

(17) Δὲν κύπτω δούλος δαίλιας ! ἔχω καρδίαν στήθη,
καὶ ἡ ψυχὴ μου, σοῦ εἰκὼν, θεέ, ἐπλαστουργήθη.
ὡς πρὸς πικτέρα ἄσφοδος πρὸς σὲ υἱὸς ὀρθοῦμαι
καὶ σ' ἐρωτῶ ὡς νήπιον, καὶ σοῦ παραπονοῦμαι ..
ὦ πάτερ φώτισόν με,
συνέτισον τὰς φρένας μου, υἱὸν ὁδηγήσόν με !

(18) Τοῦ πάρου, πάτερ, κλείεται μὲ μάρμαρον τὸ στόμα.
τοῦ οὐρανοῦ ἔαν γελᾷ, πλὴν δὲν λαλεῖ τὸ χρῶμα. . .
ποῦ εἶμαι ; τί προῦρισμαι ἐδῶ ; ποῦ τρέχω ; μόνον
ἀπὸ τὸν κόσμον σύμπαντα ἐγνώρισα τὸν πόνον !
καρδία μου ὀμίλει
καὶ γράφε τὰς εἰκόνας σου, ἂν ἀσθενοῦν τὰ χεῖλη. »

Τοῦ ποιήματός τούτου, ἐκ δεκαεπτὰ στροφῶν
συγκειμένου, αἱ μὲν δέκα πρῶται ἐν συνεχεῖς
στροφῇ εἰσὶ δέκα λάθη ποικίλα, τὰ ὅποια ἐρη-
σίμεισαν ὡς γῆ μόνον ἄρμωδια, ἐξ ἧς ἐφύτρωσαν
αἱ ἑπτὰ τελευταῖαι στροφῇ αἱ μετὰ τὰς δέκα,
ὡς ῥόδα ποιητικὴν ἀποπνέοντα εὐωδία· ἡ κατὰ-
δειξις πάντων τούτων τῶν σφαλμάτων θὰ μᾶς
ἀπασχολοῦσε πολὺ· ὀλίγα δὲ μόνον χάριν παρα-
δείγματος παρατηροῦμεν. Εὐθὺς ἐν τῷ πρώτῳ
στίχῳ τῆς πρώτης στροφῆς τοῦ ποιήματος ἡ πα-
ρομοίωσις τῆς ἀγνότητος τῆς Ἑρμιόνης του μὲ τὸ
δάκρυ, καὶ μάλιστα μὲ τὸ δάκρυ τοῦ Χριστοῦ,
δὲν ἔνε ἐπιτυχῆς, ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ παρομοίωσις
τῆς ὠραιότητος αὐτῆς μὲ τὴν τῆς πλειάδος ἀνάρ-
μοστος μᾶς φαίνεται· ἀλλὰ καὶ ὁ δεύτερος στίχος.

« γλυκεῖα κόρη, συμπαθὴς, νύμφη θεοῦ ἀρχαία »
πάταγος λέξεων ἔνε καὶ οὐδὲν πλέον, τὸ νὰ ἦ νε-
δὲ ἡ Ἑρμιόνη του καὶ νύμφη θεοῦ ἀρχαία δὲν γνω-
ρίζομεν τί τιμὴν ἡ κόσμον αὐτῇ περιποιεῖ καὶ
πῶς συμβιβάζεται μὲ τὴν ἀγνότητά, ἣν ἐν τῷ
ἡγουμένῳ στίχῳ παρωμοίασε μὲ τὸ δάκρυ τοῦ
Χριστοῦ· ὡσαύτως ἀργὸς στίχος ἔνε καὶ ὁ τρίτος,
ἔχων καὶ νέαν ἀρχαιομορφὴν σολοικικὴν λέξιν τὴν
μελιρροῖμον. Τοιαῦτα δὲ ἀνάρμοστα ἢ ἐσφαλμένα
ἐνέχουσιν καὶ αἱ λοιπὰ δέκα πρῶται στροφῇ τοῦ
ποιήματος, καὶ περισσότερα εὐρίσκονται εἰς ἄλ-
λας εἰκόνας τοῦ ποιητοῦ πρὸ πάντων ὅμως ἀπα-
ρέσκει εἰς ἡμᾶς ἡ χοῆσις παραβολῶν ἐκ τοῦ Χρι-
στοῦ καὶ τῶν τῆς θρησκείας, ὡς πάλιν ποιεῖ ἐν
τῇ στροφῇ τοῦ αὐτοῦ ποιήματος, ἔνθα ἀνακκτόναι
βωμόν ἐρωτος καὶ εἰκόνα Χριστοῦ· καὶ τοῦτο

μὲν μικρὸν ἔσως κακόν· ἀλλ' ὅταν ἀλλαχοῦ ἀπο-
κοτᾷ νὰ ἐρωτᾷ τὸν Χριστὸν οὕτω.

« πλὴν πῶς ; δὲν σ' ἐδαυκάλισεν ἡ μάγισσα νεότης ;
» Χριστέ, δὲν σ' ἐσυγκίνησε σεπτὴ τις ὠραιότης ;
» δὲν ἤνοιξε τὰ χεῖλη σου χαρᾶς ποτε ὁ γελῶς ;
» δὲν ἔδωκες ἐν φίλημα ; δὲν ἔψαλεις ἐν μέλῳ ;
ὦ ! μόνη ἐρωμένη,
» μόνη χαρὰ ἦτο εἰς σέ, Χριστέ, ἡ οἰκουμένη ! »

Ἦνε αὐτόχρομα ἀσέβεια, ἥτις δύναται πῶς νὰ ἐκ-
ληφθῇ καὶ ὡς εἰρωνεία διὰ τῶν δύο τελευταίων
στίχων τῆς στροφῆς, δι' ὧν τάχα ἀπαλείφει τὴν
προτέραν ἐντύπωσιν. καθαράν δὲ βλασφημίαν ἐκ-
φράζει καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ εἰκόني τοῦ λέγων τὴν
Παναγίαν θεότητα *γλυκεῖαν*.

Τὰ τοιαῦτα ἀποδοκιμάζουσιν οἱ κριταὶ καὶ πα-
ραينوῦσι τὸν γράψαντα ν' ἀπέχη ὅσον δύναται τοῦ
νὰ ἀναμινγνῇ ἀνθρώπινα μὲ θεῖα, τοῦλάχιστον εἰς
τὰ ποιήματα τὰ ὅποια θέλει νὰ βραβευθῶσιν ἐν-
ταῦθα, ὑπενθυμίζοντες αὐτῷ τοὺς λόγους τοῦ χο-
ροῦ ἐν τῇ Ἀντιγόῃ Σοφοκλέους (ὅθεν καλῶς τὰ
ἄξιμονος εἰς τὸν Φίλιωνα μετέδωκεν ὁ ποιητής),
ὅτε ἡ Ἀντιγόνη ἐτόλμησε νὰ συγκρίνῃ τὰ πάθη
τῆς μὲ τὰ τῆς Νιόβης. (τ. 884 ε. π.)

ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογενής,
ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς.
καὶ τοι φθιμένοι τοῖς ἰσοθείοις.
ἔχλερα λαχεῖν μέγ' ἀκούσαι.

μέγα καὶ παράτολμον ἔνε κατὰ τὴν γνώμην τῶν
κριτῶν νὰ μιγνύωνται τὰ θεῖα οἷα δήποτε θρη-
σκείας μὲ πάθη ἀνθρώπινα· ἐκεῖνα πρέπει νὰ κῆν-
ται ὑψοῦ σεβαστὰ καὶ ἁγιὰ.

Ἄλλα τινὰ σφάλματα τοῦ ποιητοῦ ἀποταμιεύο-
μεν εἰς τὰς σημειώσεις ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ λόγου·
ἐνταῦθα δὲ τοῦτο μόνον ἀκόμα σημειούμεν ὡς
ἀναγκαῖον· ὅτι ἐν μόνον εἶδος ῥυθμοῦ μετεχειρίσθη
ὁ ποιητής εἰς ἀπάσας του τὰς εἰκόνας· μία ὁμοί-
μορφος στροφὴ ἐπαναλαμβάνεται ἐν ἐκάστῃ ὡς
ἐν πάσαις καὶ γίνονται οὕτω πᾶσαι ὁμοίμορφοι
καὶ ἄτερπαι εἰς τὴν ὄψιν· ἀλλ' ἔσως ὁ μελαγχό-
λικός χαρακτήρ τῆς ἐλεγείας του ἔνε τὸ αἷτιον τῆς
ῥυθμικῆς μονοτονίας.

(ἔπεται ἡ συνέχεια).

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἰς τὸ σῶμα σου ὑπάρχων εἰς τὰ σώματα τῶν ζώων,
Εἰς τὸ φαγητόν με θέτεις ἢ ὀλίγον ἢ ἁπλόον·
Ἄν τὰ δύο μου τὰ πρῶτα ἡ μικρά σου χεὶρ ἐκβάλῃ,
Ῥόδα θέλουν σὲ στολίσαι, ἀρῶν θέλει σοῦ ψάλλει.
Καὶ ἡ φύσις ὅλ' σκιρτήσῃ εἰς τὰ τέτα της· τὰ κάλλη.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγούμενῳ φυλλάδιῳ αἰνίγματος.

ΑΙΝΙΓΜΑ.